

חיים יבין ואשתו יוספה

מסיבת פורשי הטלוויזיה

אחרי פרשת-המיכרזים החליטו פורשי הטלוויזיה לערוך מסיבת-פרידה. השבוע נערכה המסיבה בביתה של המאפרת חנה כל-פון בירושלים. בין החוגגים בלי טו ולוריה סטיוארט, חיים יבין, דן ושולה שילון, ושירי רו.

גלוריה סטיוארט הגיעה למסיבה בגפה והתקבלה בחמי-מות רבה. על הטלוויזיה היא לא היתה מוכנה לשמוע יותר. עובי-זה תמונה שנתגלתה על פרשת-התפטרותה: את מכתב-ההת-פטרות שלה, ששלחה בכמה הע-תקים, שלחה גם לחגלי פינס-קר. הוא הזמין אותה אל הוד-רו, והודיע לה שלא ידע דבר על-המשכורת המגוחכת שהוצעה לה. בו במקום הציע לה העלאה של 150 לירות. הצעתו לא התקבלה, מפני שאחד מחברי ועדת-המיכ-רוזים התנגד לה בטענה שלגלוריה לא מגיע יותר.

כן השתתפו במסיבה חיים יבין ואשתו יוספה. חיים היה אחד המעטים מבין הנוכחים ש-עלה בדרגה. לפני המיכרז היה קריין ועורך יומן השבוע, לאחר-ריו הפך גם עורך חדשות.

סיסמת המסיבה, בעזרתה ני-חנו הזוכים את הפורשים, הי-תה אימרתו המפורסמת של אר-יח אורגל: „היום זו מחמאה להיות בחוף. בחוף נמצאים בחב-רה טובה יותר.“

דן שילון וגלוריה סטיוארט

ליון, שבחזרה שלו עם התיאטרון כתוב בפירוש שבמחזה לא יוכנסו שום שינויים ללא רשות, תו, יושב באולם במשך החזרות ומשגיח שאף שורה לא תוצא.

אזן אייסלין, מפיק תוכניות הטלוויזיה האמריקאית, הגיע לביקור בארץ וניקלע ב-מיקרה לערב-ראיונות של שמואל אל-שי. אייסלין התלהב, אך לא אמר דבר. השבוע הגיע ל-ארץ עורך-הדיון האמריקאי וול-טר ויינר, שבא במיוחד כדי להתחם את שי על חוזה להס-רט כמה ערבי ראיונות עבור הטלוויזיה האמריקאית. בחוזה שהביא עימו, היה סעיף האומר שהטלוויזיה תוכל להשתמש ב-חומר לכל מטרה. שי לא הס-כים, והעסיקה לא יצאה אל ה-פועל.

להקה חדשה שהוקמה ב-ירושלים ניקראת להקת פיקוד קפטריה, והיא מורכבת משמונה סטודנטים. הלהיט בתוכניתם ה-ראשונה הוא שיר קצר שחיבר דויד אבינן, ובו נאמר בין השאר: „היהי פלסטין / היהי דיון מתי / היהי אני מתי / על דיון ועל פלסטין / ...“

זה שלאריה אבנרי מידועות אחרונות נולד בן ב-שעה טובה — כולם כבר יור-עים. השבוע התכוננו להכניס אותו לבית אברהם אבינו. א-בל זה שהלד נולד במולדת פו-שורת של פורים — על זה לא דיברו. וכך היה: אחד המשתת-פים העליונים ביותר בנשפי פו-לוג היוזע מתל-אביב, שהתחפש ל-אשה. אבל לפני שיכול היה להסיר את תחפושתו, באה ה-קריאה החדשה, שזיוה אבנרי עומדת ללדת. הדוקטור עזב את הגושף, מיהר לבית-החולים, ושם יילד את בנה של הגברת אבנרי.

חנה כלפון, שרי רו ושולה שילון

קט באיוו עיסקה. טופול סירב, ונימק את סירובו בסיפור הבא: „סעם ראיתי ברחוב שני אנשים, שאחד צעק על השני: גוב, רו-צח, שודד! הרסת אותי! אתה רואה, זה מה שנקרא שותף שקט.“

אחד השחקנים המודאגים ביותר בקאמרי בימים אלה הוא יוסי גרבר. יוסי ישחק ב-מדיאה יחד עם חנה מרון. באחת הסצנות המשותפות של-הם עליו לדחוף אותה בשינאה ולהפיל אותה על הארץ. יוסי חושש שאם ימלא את תפקידו טוב יותר מדי, יירגם על-ידי ה-קהל: „אני בטוח שהקהל לא יס-כים שמישהו יגע בחנה ליל-רעה, אפילו אם התפקיד דורש זאת“, היררה בקול רם כשהוא מודאג.

למרות שעיריית תל-אביב התנגדה להעלאת מחזו של חנוך לוין, מלכת האמבטיה, על במת הקאמרי, בגלל תוכנו הביקורתי הקיצוני, החליטה ה-הלת התיאטרון להציג אותו, להוכיח בכך שהתיאטרון שומר על עצמאותו על אף התמיכה ש-הוא מקבל. בינתיים החלו החז-רות על המחזה, הקרוי בפי ה-שחקנים רויו אלפתח, וחנוך

דו-פילרם, מנהלת האופרה ה-ישראלית, נוהג לקחת טרמפיס-טים במכוניתו. כשעצרה המכר-נית ליד שורת חיילים ביציאה מתל-אביב, הציעה לתוכה חיילת שעמדה בראש התור, ואמרה ל-אבן-זוהר: „מצטערת — איתך אני לא נוסעת.“ החיילת: בתו של אבן-זוהר מנשואיו הראשו-נים.

אחרי הפסקה של שבוע שנים, מסר עתה הסופר יגאל מוסרניצון לדפוס את הכרך ה-18 של סיפורי חסמבה: חסמ-בה בפשיטות בתעלת סואץ. את הספר הקדיש מוסרניצון להורים שהיו פעם ילדים קוראי חסמבה, ואשר ביקשו ממנו ספרי חסמ-בה חדשים, עבור ילדיהם שלהם.

המיליונר מרדכי מאי ייר, מבעלי כליבו שלום, בעבר שחקן הפונטל-אביב, נראה ה-שבוע עם שני בניו במישחק כדורגל בבלומפילד. כאשר גידף הקהל את השחקנים, נזכר מאי ייר: „בזמני היו הקלות פחות נמצות, והמישחק יותר נמרץ.“

במסיבה שנערכה לא מ-זמן בפאב, נכח בין השאר גם חיים טופול. אחד מהיושבים לידו הציע לו להיות שותף ש-

בעת הדיון על מילחה ביסחור-חובה בכנסת, סיפר ח-כ גחיל יוחנן באדר: „אני אר-מר שמילחה גרוע ממש. חברי כנסת אחרים אומרים שמש גרוע ממילחה. אני בכל זאת עומד ב-דעתי, למרות שלא הצלחתי ל-שכנע אפילו את אשתי.“ אשתו של הח-כ, לאורה מאריה באדר, שישבה כמינהגה ביצע האורחים, חיכה לאישור.

מנכיל משרד המשפטים צבי טארלו נראה לאחרונה מאושר. לא מפני ששר המשפ-טים יעקב שמשון שפירא נמצא בחו"ל, חלילה, אלא מפני שטארלו הצליח, על אף התקנו-נים והחוקים, להשיג גיוס ל-מילואים. הוא משרת במינהל ה-מימשל-הצבאי בעזה, וכדי שע-בודתו האורחית לא תיפגע, עו-בד הוא במשרד המשפטים ב-לילות ובשבתות.

אחרי שבע שנים — „חסמבה“ חזר

מזכיר הוועדה-הפועל, שמחה אבן-זוהר, נתקל ל-אחרונה בהתפעף מאוד לא נעי-מה. אבן-זוהר, בעלה של אריס-

מתי לא נזקק ז'בוטינסקי למישמר-כבוד

מתי יתקוף נאצר את י-ש? על שאלה זו ענה השבוע מנהלה לשעבר של הטלוויזיה, סרופסור אליהוא בן, בעת הרצאה באוניברסיטה: „נאצר יקבע את שעת-האפס ליום ש-י בשעה 9.56, הרגע בו צופים 90 אחוז מתושבי ישראל בהגדה לבית פרוטיט.“

השבוע התפתחה במיוזון הכנסת שיחה מעניינת על מינה-גיהם של מנהיגים גדולים כאנשי-חברה. בעיקר דובר באותם יח-סים שהצניעות יפה להם. ח-כ המרכז החופשי אליעזר שושן טק, מתלמידיו של ז'בוטינסקי, סיפר על אחד מביקוריו של מיסד בית-ר בנייריורק. ה-בית-רים המקומיים העמידו ליד דלת חדרו של ז'בו מישמר-כבוד של אישי-בית-ר במדים. כאשר הבחין המנהיג בשומר, ציחה ע-ליו: „דום! אחורה פנה, קדימה צעד!“ ז'בוטינסקי ידע שיש פג-יות שות אשר הכבוד מחייב שדחקא לא יהיה להן מישמר-כבוד.

בישיבת הוועדה-הפועל ה-מפורסמת של ההסתדרות, בה התחוללה סערה סביב כונתו של המזכיר יצחק בן-אהרון לה-דיח כמה מחברי הוועדה המר-כות, ישב אחד המועמדים להד-חה ליד שולחן הנשיאות. היה זה אשר ידלין, מנהל חברת העובדים. בשיחה שהתפתחה הכ-רזו ידלין כי היה מוכן להוסיף 15 אחוז לזכויות הסוציאליות של העובדים — בתנאי שיאפשרו לו פיטורי-יעול של אחוז אחד מ-כלל העובדים. העיר שכנו השול-חן: „גם בן-אהרון דוגל בפיטר-רים, במיוחד בוועדה המרכזת. אבל הוא לא מסתפק בפחות 50% אחוז.“